

Arrest

nr. 65 672 van 19 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 17 augustus 2011, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 augustus 2011 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO loco , die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS-HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 mei 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 juni 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 18 juli 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 juli 2011 in kennis gesteld.

1.4. Verzoeker diende op 29 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 17 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam eveneens op 17 augustus 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van (...) nationaliteit te zijn, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 05/06/2009. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS op 17.03.2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 7 dagen) werd betekend aan de betrokkene op 28.07.2011

Betrokkene heeft tevens op 29.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.08.2011. Deze beslissing werd vandaag aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf : Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk uitgevoerd kan worden.

**Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

**Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.*

(...)”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. Voor zover de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving die vervat is in de bestreden beslissing is de Raad op grond van wat in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, onbevoegd. Voormeld artikel bepaalt immers het volgende:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Aangezien de wetgever de bevoegdheid inzake de toetsing van de wettigheid van de vrijheidsberoving zoals omschreven in artikel 72 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank heeft toebedeeld is de Raad te dezen niet bevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De Raad beaamt de exceptie van onbevoegdheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

3. Over het van rechtswege schorsend effect van de vordering

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292). Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van voornoemd artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.6. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.7. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan ze, zoals *in casu*, binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker werd op 17 augustus 2011 van zijn vrijheid beroofd met het oog op de terugleiding naar de grens. De vordering werd ingesteld binnen de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, hoewel die blijkens de gegevens uit het

faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 augustus 2011 nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, alvast van rechtswege wordt geschorst.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 17 augustus 2011 van zijn vrijheid beroofd werd en verblijft in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play-beginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van één ieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing houdt echter geen rekening met het familieleven van Dhr. E.(...) en artikel 8 EVRM. Dhr. E.(...) heeft verschillende familiebanden in België. Verzoeker woont immers samen met zijn moeder, met name Mevr. R.(...) L.(...), zijn minderjarige broer G.(...) E.(...) en zijn minderjarige zusje E.(...) E.(...) op hetzelfde adres te Tienen. Een en ander blijkt uit het attest van samenstelling van gezin, dd, 29 juli 2011 (stuk 6). Zowel zijn broer en zus lopen school in het Tiense. (stukken 7A en 7E) E.(...) dient haar opleiding verder te zetten aan het PISO te Tienen, G.(...) E.(...) is inmiddels afgestudeerd aan het PSO en zal zich inschrijven aan de VUB. Te Kosovo heeft verzoeker geen andere familieleden meer waar hij terecht kan. Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn haar privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De Raad van State heeft er in het verleden aan herinnerd dat:

“overwegende dat luidens artikel 8, eerste lid van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ‘eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling dat luidens het tweede lid geen innenging van openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet voorzien en in een democratische samenleving, nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid of economisch welzijn van het land de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten van anderen, dat hieruit volgt dat de overheid die de uitzetting of de uitwijzing overweegt van een vreemdeling waarvan vaststaat dat hij met zijn gezin in België verblijft, dient na te gaan of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. Ivi a w. de overheid dient afte wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling” (Raad van State, nr 27.538 en 27.539 van 12 februari 1987). Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de heer E.(...). De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om de heer E.(...) vast te houden en binnenkort te verwijderen van het grondgebied schendt bij gevolg manifest het recht van de heer E.(...) op een gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 E.V.R.M. De opsluiting en terugwijzing van de heer E.(...) is dan ook volstrekt illegaal.

Tweede onderdeel

Dhr. E.(...) was op het ogenblik van de niet “opnieuw” in onwettig verblijf. De heer E.(...) had op 28 juli 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, maar hij heeft hiertegen een schorsings- en amulatieberoep ingediend op 16 augustus 2011. Deze procedure is nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien heeft de heer E.(...) op 29 juli 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (stuk 4). Op 1 augustus 2011 werd Dhr. E.(...) in het kader van een routinecontrole aangehouden door de lokale politie van Tienen, En pas op 17 augustus 2011 werd het verzoek door de Staatssecretaris voor asiel- en migratie onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht aan Dhr. E.(...). Dezelfde dag gaf de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (stuk 1). De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op z'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie. De Staatssecretaris heeft hierin gefaald — of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt. De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.

Derde onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die hem recht hem verschafft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene. De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom de heer E.(...) hoogdringend het land moet verlaten.

Er is geen enkele motivering waarom de heer E.(...) wordt aangehouden en naar de grens wordt teruggeleid.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor de heer E.(...) dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Ook de materiële motiveringsplicht is dus geschonden."

4.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.7. het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat het bestuur zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn rechten te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744).

4.3.8. De bestreden beslissing vindt vooreerst zijn grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven om het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze vaststelling geeft de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van voormeld artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de mogelijkheid om op rechtsgeldige wijze een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Dit motief is pertinent en op zichzelf voldoende draagkrachtig om de beslissing te kunnen schragen.

4.3.9. Verzoeker kan niet in het minst worden bijgetreden in zoverre hij laat gelden dat de beslissing met betrekking tot de terugleiding niet zou zijn gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt immers eveneens verwezen naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Zo de Minister of zijn gemachtigde het nodig acht, kan hij, in dezelfde gevallen, de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

In dit verband staat in de beslissing het volgende te lezen:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden (...)

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig paspoort en een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 05/06/2009. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS op 17.03.2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 7 dagen) werd betekend aan de betrokkene op 28.07.2011

Betrokkene heeft tevens op 29.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.08.2011. Deze beslissing werd vandaag aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf : Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

4.3.10. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing hoofdzakelijk dat er geen rekening werd gehouden met zijn familiebanden in België en dat er geen afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.3.12. Op grond van de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, acht de Raad het voldoende bewezen dat verzoeker zich actueel kan beroepen op een gezinsleven in België. Aangezien verzoeker momenteel op grond van de bestreden beslissing van zijn vrijheid beroofd is met het oog op de uitvoering van een gedwongen terugleiding naar zijn land van herkomst, dient eveneens te worden aangenomen dat er een inmenging is in dit gezinsleven.

4.3.13. Zoals hierboven reeds gesteld, vindt de beslissing haar juridische grondslag in artikel 7 van de vreemdelingenwet, zodat de inmenging “*bij de wet is voorzien*” zoals wordt voorgeschreven door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vloeit voort dat de controle op toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel behoort tot de bevoegdheid van de soevereine staten (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk) en dat derhalve een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling.

4.3.14. Met betrekking tot deze afweging, merkt de Raad op grond van de gegevens van het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift op dat verzoeker zijn familiebanden had ingeroepen als buitengewone omstandigheid in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (Verzoekschrift, bijlage 3). Zoals verzoeker zelf in zijn tweede middelonderdeel aangeeft, werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing van 17 augustus 2011 onontvankelijk verklaard. In het kader van deze beslissing werd wel degelijk een afweging gemaakt tussen de belangen, die de Raad beaamt en tot de zijne maakt. Volgende pertinente overwegingen werden in de beslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag opgenomen:

“Wat betreft het feit dat zijn moeder, broer en zus in België erkend vluchteling zijn en ook zijn neef in België woont: betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Kosovo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Hieruit blijkt dat de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen disproportionele maatregel uitmaakt en de bestreden beslissing bijgevolg geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

4.3.15. Verzoekers betoog over het studieparcours van zijn jongere broer en zus, dat hij uitvoerig met stukken staft, en zijn blote bewering dat hij geen andere familieleden meer heeft in Kosovo, laten de hierboven weergegeven afweging niet in de andere richting overhellen. Verzoeker toont overigens niet aan dat artikel 8 van het EVRM of enige andere van de door hem ingeroepen wetsbepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur de gemachtigde van de staatssecretaris zou verplichten de hierboven weergegeven overwegingen met betrekking tot het gezinsleven op te nemen in de motieven die het bevel om het grondgebied te verlaten schragen.

4.3.16. Met zijn stelling dat hij niet “opnieuw” in onwettig verblijf verkeert, aangezien hij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juli 2011 (bijlage 13quinquies) een vordering tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend, richt verzoeker zich tegen een overweging die de beslissing tot vasthouding behelst, waarvoor de Raad, gelet op wat hierboven in punt 2 werd gesteld, niet bevoegd is.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de beslissing kennelijk onredelijk of niet afdoend zijn of dat geen rekening zou zijn gehouden met de impact die de beslissing heeft. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel aangetoond. Er werd evenmin een schending van het beginsel van de “fair-play” aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“Dhr. A.(...) E.(...) diende op 29 juli 2011 een aanvraag in om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (stuk 3).

Op 17 augustus 2011 werd het verzoek door de Staatssecretaris voor asiel- en migratie onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd diezelfde dag ter kennis gebracht aan dhr. E.(...).

Dhr. A. E.(...) heeft echter op 18 augustus schorsings- en annulatieberoep ingediend tegen de onontvankelijkheid van zijn regularisatieaanvraag (stuk 4). Deze procedure is nog steeds hangende.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zou voor gevolg hebben de verzoeker verplicht zou worden om terug te keren naar zijn land van oorsprong en dus het voordeel zou verliezen van zijn

schorsings- en annulatieberoep tegen weigeringsbeslissing met betrekking tot zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (zie o.a. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 19 juli 2007, nr. 10.351, niet gepubliceerd).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorafgaandelijk aan het uitwijzingsbevel de buitengewone omstandigheden op grond van artikel 8 EVRM – zoals aangehaald in het verzoekschrift (stuk 4) in zijn geheel onderzocht. Het risico op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hieruit voortvloeit, moet daarom worden geacht vast te staan (zie o.a. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 19 juli 2007, nr. 10.351, niet gepubliceerd).”

4.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf aan de basis ligt van het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Door de onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te beperken tot het bevel om het grondgebied te verlaten en deze niet uit te breiden tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard die aan de *in casu* bestreden beslissing onmiddellijk voorafgaat, wordt de vordering tot (gewone) schorsing en nietigverklaring, die hij tegen de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend, uiteraard pas later behandeld. Bijgevolg veroorzaakt verzoeker zelf het nadeel dat hij inroept. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de keuze van de rechtsmiddelen die hij aanwendt tegen de in zijn hoofde genomen beslissingen (*cf.* RvS 29 september 2004, nr. 135.568). Bovendien treedt de Raad het standpunt van de verwerende partij uit haar nota met opmerkingen bij waarin wordt gesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn procedures voor de Raad kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

4.4.4. Verder merkt de Raad op dat de gegevens van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarvan hij beweert dat het zijn beweringen ondersteunt, niet bestaat. Het arrest met nummer 10.351 werd niet op 19 juli 2007, doch op 23 april 2008 uitgesproken en bevat geen overwegingen over het moeilijk te herstellen nadeel aangezien het de verwerping van een louter vernietigingsberoep betreft.

Uit verzoekers uiteenzetting blijkt evenmin een evident nadeel zoals hierboven omschreven waardoor de Raad besluit dat hij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN